Printre roți și pedale

ULTIMA ÎNTRECERE: REUȘITĂ

La Varșovia, înainte de startul celei de a XX-a ediții a „Cursei Păcii", antrenorul belgian Lucien Acou îi purta în mod deosebit de grijă ciclistului Marcel Maes. Și nu pentru că l-ar fi simpatizat mai mult decît pe de Bie, Mahieu sau Gorez. Atenția deosebită pe care i-o acorda se datora stării labile a acestuia, care în numai cîteva minute, mergea de la entuziasm pînă la adîncă mîhnire. Ce anume îi crease această stare? Dotat cu o forță deosebită, cu talent de rutier și cu o inteligență proprie marilor campioni, Maes nu reușise totuși în cei trei ani de cînd făcea sport de performanță să-și apropie o victorie pe măsura aspirațiilor sale, probabil o stare de permanentă încordare contribuise la înregistrarea unor repetate eșecuri. Venind la Varșovia, Maes spusese răspicat: „Ori cîștig „Cursa Păcii" și mă dedic ciclismului, ori rămîn lăptar la Deurle în cazul cînd ratez victoria!" Era, așadar, ultima... După cîteva etape, Maes și-a dat seama că poate învinge și și-a recăpătat încrederea în sine. La Praga, după victorie, ne spunea:

— Ultima încercare a fost reușită! Mă dedic ciclismului. Voi alerga în „Tour de l'Avenir" și, apoi, vreau să obțin un loc în echipa noastră V. S. Gentse, în care lider este Tom Simpson. Și, poate, într-o zi...

Evident, Lucien Acou nu trebuie să-i mai poarte de grijă lui Maes. La Deurle va fi un lăptar mai puțin...

CICLO-DANS...

Balul (nu de... sîmbătă seara) dat la închiderea „Cursei Păcii" la Praga a rezervat cicliștilor o surpriză: a fost organizat un concurs de... dans pe echipe, la care au participat toate cele 20 de formații prezente în cursă. Un maestru de dans făcea oficiul de arbitru, în timp ce echipele erau invitate în concurs în ordinea tragerii la sorți. Mulți s-au dovedit adevărați artiști și, o bună bucată de vreme, s-a crezut că formația Cubei, cu cele 7 puncte obținute, va cîștiga. Dar, n-a fost așa. Formația R. D. Germane a realizat 8 puncte și s-a clasat pe primul loc. Franța — cu 6 puncte — a cucerit „medaliile de bronz". Acest succes neașteptat l-a făcut pe antrenorul francez Robert Oubron (în cursă echipa sa a fost scoasă din concurs întrucît a rămas numai în doi alergători) să exclame:

— Dacă știam că sînteți atît de buni la dans vă aduceam direct la Praga!

H. NAUM

MAGAZIN sportiv

UNII DESPRE VARA

BOXERUL

Cînd e cald, ce poți să faci?
Box cu... umbra sub copaci.

CICLISTUL

Vara, după ce rulează
Un trimestru... evadează!

BASCHETBALISTUL

Azi e rece? E-o greșeală,
Cum se spune, personală.

PARAȘUTISTUL

Cu vara-s în contrast major
Mercurul urcă, eu... cobor.

ȚINTAȘUL

De acum o să se-mpuște
(Că e cald) mai multe... muște.

ȘAHISTUL

De trei luni nevoie are
Ca să facă o... mutare!

TITI GHEORGHIU
Vaslui

NU, BĂIEȚII NU-S DE VINĂ..

(CONTRATEXT LA O CUNOSCUTĂ MELODIE DE MUZICA UȘOARĂ)

Dacă mingea, curioasă
Dezlipită de picior
Trece ras pe lîngă poartă
Zbenguindu-se în zbor,
Dacă șutul cel anemic
Ținta nu și-a nimerit,
Dacă bara, șugubeață
Mingea-n cale a-ntîlnit.
Nu, băieții nu-s de vină
Nu ai ce le imputa
E de vină ghinionul...
Că ei știu în minge da!

Dacă marile tribune
Nu sînt pline niciodat'
Și-a rămas o amintire
Galeria de-altădat'
Cînd preferi de la o vreme
O plimbare-n loc de meci
Și cu puștiul dintr-a-ntîia
La țintar să te întreci,
Nu, băieții nu-s de vină...
Că de ei nu ne e dor...
E de vină O.C.L.-ul
Că avem televizor!

Dacă așii noștri-n fotbal
În Elveția 's-au dus
Ignorîndu-și adversarii
Și privindu-i cam de sus,
Dacă au mîncat bătaie
Mai ceva ca la Verdun
Pe cînd noi fumam acasă
Zeci de tone de tutun.
Nu, băieții nu-s de vină
Nu era trecut în plan,
Chiar așa-ncuiat să fie
Lacătul elvețian!

C. POPESCU-BERCA

„MICĂ PUBLICITATE" SPORTIVĂ

Revista franceză de canotaj „L'aviron" a publicat, recent, următorul anunț: *„Patru veterani ai apei din Enghien, în etate de 80, 72, 68 și 66 de ani, caută întîlnire pe distanța de 2—3 000 de metri, cu parteneri corespunzători din Paris, provincie sau chiar din străinătate.*

Marcel — cea mai ușoară și plăcută dintre greutățile pe care le ridică halterofilul Gheroghe Mincu.

Foto: T. Roibu

Gheorghe Mincu, așa cum nu-l cunoașteți

L-am „prins" pe Mincu înaintea unui antrenament. Vorbim despre familie, colegi, haltere, despre concursul de la Tbilisi — despre apropiata întîlnire cu Anglia. Îmi spune, printre altele, că în timpul unui antrenament obișnuit ridică circa 20 000 de kg. Mă înfior: 20 000 de kg. poate tot atît cît ridică alții în toată viața.

„Eroul" nu are decît 23 de ani (născut la București la 7 mai 1944) dar rezultatele sale de prestigiu, obținute pînă acum, i-au consacrat deja numele. La 16 ani Mincu „smulge" un rezultat ce-i aduce prima sa victorie: titlul de campion la juniori, performanță pe care o va reedita patru ani de-a rîndul. În '65 este promovat la seniori și are ca rival pe cel care i-a fascinat copilăria: campionul României la haltere, Silviu Cazan. Centura de campion pe care o purta maestrul îl atrage ca un miraj. Astfel începe Mincu pasionanta cursă de urmărire a „bătrînului campion". O muncă asiduă și tenace, o perseverență rar întîlnită (elemente susținute de un... gabarit impresionant — 128 de kg) îi aduc lui Mincu, în '66, titlul suprem. Convins că laurii obligă, proaspătul performer își... pompează noi forțe și reușește în 1967 să-și adjudece iarăși primul loc.

— Vrei să-ți reamintești cum ai început lupta cu kilogramele?

— De mic am fost impresionat de oamenii puternici, mărturisește el. Anderson devenise idolul meu. Mă voiam, ca el, unul dintre aceia care fac „minuni", un gigant care ține pămîntul în brațe. Mi-am găsit prima „călăuză" în halterofilul Gheorghe Moldoveanu, de la Dinamo. M-a adus într-o zi în sală și mi-a spus: „încearcă". Am smuls 50 de kg și, cu toate că nu aveam decît 14 ani și nici un antrenament la activ, mi s-a părut că „rupsesem" prea puțin față de cît mă credeam eu în stare. A urmat o noapte zbuciumată, cu vise în care am întîlnit fel de fel de obstacole pe care însă le-am trecut, dovedindu-mă în final cel mai tare. Ca să-mi ating țelul — recordul de 467,5 kg — mi-au trebuit însă ani de muncă, timp în care am jonglat cu milioane de kilograme.

— L-am cunoscut cînd avea 18 ani, iar un an după aceea ne-am căsătorit, intervine soția. M-a impresionat la el, printre altele, pasiunea nestăvilită cu care îmi vorbea despre sportul ce îl practica. Asta m-a făcut să învăț curînd care sînt stilurile, recordurile și campionii la haltere. Apoi, am devenit cel mai devotat suporter.

De-acum, halterofilul Gheorghe Mincu va mai avea un asiduu susținător: fiul său, Marcel (în vîrstă de 1 an și trei luni) un Tom-degețel pe care tata îl poate ține în palmă.

— Mi-ar place să joace fotbal, mărturisește tatăl. Este jocul pe care îl practic cu multă plăcere ori de cîte ori timpul îmi permite.

Consideram că Mincu preferă jocul în apărare; constituția sa robustă ar face din el un fundaș inatacabil. Dar, surpriză: s-a „consacrat" extremă dreaptă; în cazul acesta nu-i invidiez pe fundașii adverși.

Revenim la... familie. Soția ni-l recomandă ca pe un excelent gospodar. Sectorul destinat lui în exclusivitate: cumpărăturile. Desigur că problema transportului e... minoră; Mincu poate duce toată piața. Îmi vorbește apoi despre pasiunea lui pentru pescuit.

Discuția ne-a fost frîntă de fluierul antrenorului, care își chema elevii la lecție. Interlocutorul meu se ridică brusc, își sărută puștiul, și, pe picior de plecare, ne spune:

— Poate la anu' voi avea mai multe de povestit. Voi face totul să mai rup ceva din distanța care separă recordul meu de cel al lumii — 580 kg.

La haltere, niciodată nu ești prea bătrîn și niciodată nu e prea tîrziu!

N. M.

Cîteva antrenamente și... 2,21 m la săritura în înălțime

Urmașul lui John Thomas la săritura în înălțime se anunță a fi un alt atlet de culoare din S.U.A.: Clarence Johnson (19 ani, 1,95 m înălțime). Într-adevăr, luînd parte la un concurs ce a avut loc la începutul lunii mai la Stanford, el a trecut peste ștacheta înălțată la 2,21 m. Numai Valeri Brumel (2,28 m), Ni Chi-chin (2,27 m) și John Thomas (2,23 m) au realizat rezultate mai bune. Să nu uităm însă vîrsta lui Clarence Johnson și mai ales amănuntul că performanța aceasta a fost obținută după numai 6... săptămîni de practicare a atletismului.

De fapt, Johnson este un bun... baschetbalist. La 28 martie, după un joc de baschet, pentru a se distra, el s-a antrenat cîtva timp la săritura în înălțime. 24 de ore mai tîrziu, Johnson realiza un neașteptat 2,09 m. La al doilea concurs, disputat la Modesto, el urca la 2,14,5 m. Iar după o lună, acest uimitor 2,21 m.

Epigrama pe terenuri de sport

Baza sportivă Spartac din Sighetul Marmației a fost transformată în restaurant de vară.

Prin fața bazei trec domol
Și-mi spun cu inima cam grea:
'Nainte se trăgea la gol!
Acum se trage la măsea!

Bazinul acoperit din Cluj, după darea în folosință, a intrat în reparații deoarece s-au crăpat pereții.

Ce-i cu pereții noi turnați?
Răspunsul pică de la sine:
Cînd am văzut cum sînt lucrați,
Crăpară, bieții, de rușine.

Popicăria asociației sportive C.F.R. — Rapid din Cluj a devenit arhivă.

Popicăria, ieri activă,
Ajunse ditamai arhivă.
În schimb, problema, este clar,
Nu va ajunge la dosar.

U.I.L. Satu Mare a transformat terenul de sport în depozit de cherestea.

Așezînd scînduri grămadă
Pe terenul de colea,
U.I.L.-ul dă dovadă
Că nu are... cherestea.

VICTOR TEODOR

G. Ibrăileanu și sportul

Mulți dintre scriitorii noștri clasici au fost mari iubitori ai sportului. Dacă e arhicunoscut faptul că Alexandru Macedonski e cel dintîi scriitor român care face sport, fiind unul dintre pionierii ciclismului român, iar Sadoveanu era un pasionat jucător de șah, avînd chiar și o inovație proprie — „Ideea Sadoveanu" din gambitul Balogh — în schimb puțini știu că și Garabet Ibrăileanu a fost un iubitor al sportului.

Personalitate foarte armonioasă — teoretician social, critic și creator literar — Ibrăileanu, asemenea lui Macedonski, a aspirat și el la trăirea integrală a vieții. Acest lucru îl aflăm în confesiunile autobiografice intitulate *„Amintiri din copilărie și adolescență"*. Să le reproducem așa cum însuși autorul lor le-a scris: *„Dar ocupațiile mele plăcute au fost mingea și zmeul. Eram pasionat pentru oină, pentru care aveam și talent. Iar zmeie, făceam toată ziua și de toate felurile, pe care le suiam afară de oraș și* (n.n. perioada cînd se afla la Roman) *le țineam ridicate și noaptea (le legam de ceva). Unul mi s-a prins de crucea unei biserici. Am asistat o vară întreagă cum a putrezit cu încetul, au rămas apoi șindrilele etc. Multă melancolie mi-a produs acel zmeu, prins acolo sus, departe, și nimicit cu încetul de către vînturile și ploile reci ale nopților de la sfîrșitul verii și: începutul toamnei. Cîte n-aș putea spune despre zmeie! Cred că e unul din cele mai splendide mijloace de educație fizică și sufletească. Sînt luptele cu alții care vor să-ți prindă zmeul — și unde dibăcia, repeziciunea și curajul au un rol foarte mare. Țin minte că în vacanță venea un elev care învăța la Iași și care era un adevărat uliu al zmeielor. Cu acela aveam noi de luptat teribil. Cînd venea — se auzea pe toate ulițele: «A venit Cilibiu»* (p. 252). *Tot atunci eram un grozav explorator al Moldovei. Vara mă scăldam de 3—4 ori pe zi (uneori și noaptea pe lună). Umblam kilometri întregi pe mal și prin apă, știam toate adîncurile, toate locurile. Iarna, cu un topor, tăiam gheața și pluteam pe o bucată de gheață, ca pe o plută. O dată era să mă înec. Eram foarte curajos pe atunci. La 8 ani, în vacanță, la tată-meu la țară, umblam călare singur, cîte 4—5 kilometri, trecînd și printr-o mare pădure. Știu că tatăl meu, care era omul cel mai îndrăzneț, se mîndrea cu curajul meu"* (p. 252).

IOAN BRATAN

POȘTA MAGAZIN

ION CULE, PITEȘTI. — Fiind vorba de un „derbi", meciului de handbal dintre Steaua și Dinamo, disputat sîmbăta trecută, i s-a asigurat un cadru corespunzător. El s-a desfășurat pe terenul central de la „Progresul", unde a avut loc și meciul de tenis România — Spania. Totul e să avem cît mai multe „derbiuri". Terenuri se găsesc!

GHEORGHE GEAULEA, S.M.T. INDEPENDENȚA. — În cazul cînd finala „Cupei campionilor europeni" nu dă un cîștigător în timpul obișnuit de joc (90 de minute), partida se prelungește cu 2 reprize a cîte 15 minute. Dacă rezultatul de egalitate se menține, finala se rejoacă. Tragerea la sorți intervine numai dacă și cel de al doilea meci, ajuns la rîndu-i în prelungiri, nu indică un învingător.

T. BADEA, BUCUREȘTI. — **„În eventualitatea că nu vă plac epigramele pe care vi le trimit, aștept măcar un răspuns la „Poșta Magazin" în care să-mi spuneți: „Mai încercați!"** Nu vă spunem așa ceva Dimpotrivă...

TRAIAN VRABIE, COMUNA BREBU. — **Rapid a cucerit de 7 ori „Cupa României" (de 6 ori consecutiv: 1936—1942).** Bunicii au, deci, ce povesti. Dar ce fac suporterii giuleșteni din zilele noastre? Se mulțumesc cu amintirile sau așteaptă ca Rapidul să cîștige anul acesta Cupa?

IULIUS DALIDIS, BUCUREȘTI. — În boxul profesionist, centura de campion poate trece și în cîteva săptămîni de la un pugilist la altul. Aici nu este vorba de campionate organizate o dată pe an, ci de convenții, bazate pe interese materiale, intervenite între boxerii respectivi și diferiți organizatori de gale de box. Natural, se cere ca „șalengerul" să aibă și el, cît de cît, o „carte de vizită", eventual o ultimă performanță care să-l recomande.

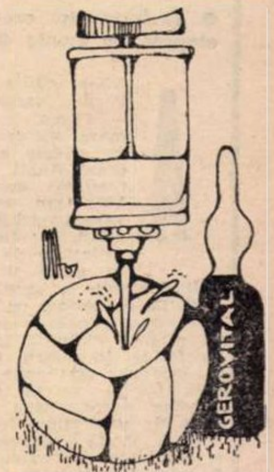
I. M., BRĂILA. — Ne-au plăcut unele dintre „semnele de circulație"... fotbalistică:

Rapid: DEPĂȘIREA INTERZISĂ
U.T.A.: PANTĂ
C.S.M.S. — DRUM PERICULOS
Farul — DRUM COTIT
Jiul = LOC DE PARCARE

PAUL DAN, DUMBRĂVENI. — Ce jucători putem alinia în meciurile din preliminariile turneului olimpic de fotbal? Nu există nici o opreliște. A căzut, în ceea ce ne privește, demarcația între fotbaliștii care au participat la C.M. de fotbal și cei care nu au jucat în cadrul acestei competiții. Problema cea mai importantă nu este însă aceasta, cu cine ne prezentăm, ci cum ne prezentăm! Datoriile fotbaliștilor noștri, după Zürich, au crescut mult. Să sperăm că nu vor fi... rău platnici!

EVA DARIE, GURA HUMORULUI. — Nici nu se putea ca epigrama să nu fie bună. Sînteți doar de la Gura... Humorului:

Unui antrenor de fotbal care achiziționează jucători în vîrstă (uneori cu pretenții materiale), în loc să promoveze talente tinere din propria pepinieră.

Ros de maxima străbună
Și de-un tainic neastîmpăr.
Tu o ții una și bună:
„Dacă n-am bătrîni, îi... cumpăr"!

ION POSTAȘU

Ilustrații: **N. CLAUDIU**